

ONS TANTE TOOI.

Tante Tooi, (Tonia Beks) een alleenstaande tante van mijn man en drie en dertig jaar onze buurvrouw, was groot in kleine dingen.

Zij viel op door de mens die ze was, sober, tevreden, gastvrij, eerlijk en recht voor z'n raap, met belangstelling voor iedereen, vooral voor kinderen.

Ze woonde en werkte in haar huisje aan de Boordseweg waar ze een aardig lapje grond had waarop ze haar eigengroenten en piepers verbouwde.

Ook hield zij van bloemen en kon genieten van kleine dingen in de natuur.

Wat haar zo bijzonder maakte was dat zij zo honderd procent zichzelf was,

een autonome vrouw die niet van poespas hield, doe maar gewoon was haar devies!

Gekleed in haar vaste kloffie, d'r jasshort, geitenwollen sokken, sloffen of klompen dragend had zij zo haar vaste dagelijkse patronen en tradities waar ze zelden van afweek.

Zoals schoefelen in haar hof, onkruid wieden of om wat aardappels te rooien.

Zaterdag s 'morgens was de traditie om haar haren te wassen, grove ijzeren rollers er in, die bij elkaar werden gehouden door een grof haarnetje om vervolgens in deze outfit haar voortuin aan te harken en de stoep aan te vegeen.

Ook werd er op die dag haar zondagse pudding gekookt, dit was heel vaak rode doorschijnende gelatine pudding en trakteerde ze zichzelf op zondag op beschuitbollen.

Aan bezoek geen gebrek, neven en nichten vaak in bijzijn van hun kinderen liepen heel vaak bij haar binnen, er was altijd met de hand gemaalde koffie, peperkoek met roomboter kwam op tafel en er werd volop bij gebuurt, waarover ? och zomaar.....

Zij was stapel op de kleintjes die hun handjes gevuld kregen met tumtum, en luisterde geduldig naar hun verhalen, doch als er nare dingen gebeurde zoals ziekte e.d. leed ze mee en had daar noijigheid (last)van, zei ze.

Zo had ze haar eigen Nuenense uitspraken en woorden die wij niet altijd verstonden en soms om uitleg vroegen.

(Het Nuenens woordenboekje van Gerard de Laat zou toen goed van pas zijn gekomen)

Op haar tachtigste verjaardag werd ze verrast doordat er een huifkar voor de deur stond, om haar naar een feestlocatie te brengen om daar eens in het zonnetje gezet te worden door alle neven en nichten.

Voor die gelegenheid had ik een lied voor haar geschreven om een Ode te brengen aan Ons Tante Tooi.

Een neef die bijna dagelijks bij d'r binnenliep, vond haar op een ochtend dood op de keukenvloer, gewoon omgevallen terwijl ze koffie aan het zetten was. Een enorme schok voor ons allemaal, maar ook fijn voor haar dat ze amper heeft kunnen beseffen, dat dit haar einde was.

Phil Beks Nuenen

Bijlage: Lied: Ons Tante Tonia

Ons tante Tonia.

Och wa zou'k d'r ger 'ns hin wille gaon

Naar't durpke waor ik kwam vandaan

Want daor woont onze tante Tooi

Gezellig dik.... ze waor nie mooi

Mar niks veranderd door d'n tijd ...

al tachtig jaor dezelfde meid

en makt voor hoog of laag geen onderscheid..I

Refrein;

Tonia...ons tante Tonia,'n vrij-gezellige tante

Tonia...ons tante Tonia...die wit nog eens van wanten.

Van mode ha ze nooit gehoord

ze bleef zichzelf hil ongestoord

en dagelijks in dezelfde klof

ziede ze schoefelen in durre hof

d'r eigen tempo...d'r eigen steil

en na 'n wasbeuft in durre teif

kruipt ze tegen tienem onder zeil. Refrein.

Voor huurte he ze alle tijd

Voorop staot de gezelligheid

en reken mar...ge hoort van haor

verhalen hoe het vruger waor

daor veinde nog die rust in huis

met de koffiepot op 't fornuis

en daorum... voelt er oud en jong zich thuis..... Refrein.